

ZNÁTE MĚSTO PACOV ?

Víte, kde se v našem městě nachází tato budova ?

PAPRSEK

V. ROČNÍK

**ZPRAVODAJ PEČOVATELSKÉ SLUŽBY
PROSINEC 2011**

SLAVNÍ ČECHOVÉ

JAN JÁNSKÝ

(1873 - 1921)

Pokus pacientky o sebevraždu přivedl Jana Jánského k zamyšlení, jestli není souvislost mezi duševní chorobou a srážlivostí krve. Nebyla. Ale lékař při tom odhalil větší záhadu. Začalo to kusem střepe a pacientčíným pokusem o sebevraždu, skončilo poznáním shod a rozdílů

tekutiny kolující v žilách různých lidí. Do dějin objev vstoupil jako správná definice čtyř krevních skupin, s jejíž pomocí je možné zachraňovat životy.

Na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy patřil Jan Janský k nejlepším studentům ročníku, a když v roce 1898 držel v ruce diplom, věřil, že místo najde snadno. Omyl. Jeho otec byl pouhý obchodník, a tedy malá ryba na to, aby synovi zajistil protekci. Nakonec mladík z nouze přijal nabídku profesora Kuffnera a nastoupil na psychiatrii v pražské Kateřinské ulici. Ano, legendární Kateřinky, která se stala takřka synonymem pro slovo blázelec.

Zpočátku Janský nebyl z té šance nadšený, být psychiatrem se nepovažovalo za kdovíjakou kariéru. Ale zvědavost a až chorobná čínorodost ho hnaly k tomu, aby se pokusil posunout obor, na který se hledělo s despektem. Jedna z prvních věcí, kterou svého šéfa Kuffnera šokoval, bylo zavedení pracovní terapie. Když pacienty vyvedl na chodbu a dal jim do rukou malířské štětky a smetáky, aby vylepšili prostory starého kláštera augustiniánek, v němž klinika sídlila, pana profesora málem ranilo. Nakonec se ale s Jánského metodou srovnal. Při terapeutickém úklidu jedna z pacientek rozbila okno, střepe si schovala a v noci si jím podřezala žíly. Našel ji zoufalý manžel, který se nabídl, že jí dá svou krev. Transfuze byly vzhledem k vysokému počtu neúspěchů zakázané, ale Janský ji povolil a zásah provedl. Žena přežila.

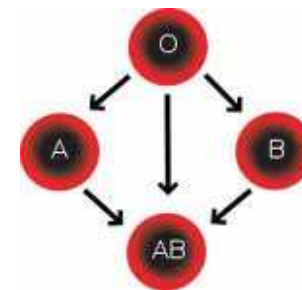
Možná by na to zapomněl, kdyby se k němu nedonesla jiná tragédie: jakási matka dávala krev zraněnému synovi, jenže ten zemřel. Proč se jedna transfuze povedla a jiná ne? Hrál v tom snad roli psychické rozpoložení dárců a příjemců? Měla psychická choroba jeho pacientky vliv na to, že krev přijala? To byly otázky, které Jánského přivedly k rozhodnutí prozkoumat vztah mezi aglutinací čili shlukováním krve (laicky řečeno srážením) a duševními poruchami.

Nad mikroskopem trávil celé dny. Opakovaně mísil kapky krve a krevního séra lidí zdravých a nemocných, posbíral více než tři tisíce vzorků, zaznamenával reakce, sestavoval složité tabulky. Po dlouholetých pokusech nakonec došel k závěru, že vztah mezi duševní nemocí a shlukováním krve neexistuje. Zní to jako Jára Cimrman a jeho teorie slepých uliček, ale Janský v rámci výzkumu jaksí mimochodem objevil, že lidská krev se dá rozdělit do čtyř skupin. Některé z nich mezi sebou reagují příznivě, jiné se nesnášejí, a proto transfuze končí smrtí. V roce 1907 své závěry uveřejnil.

Ve skutečnosti nebyl první, kdo přišel s objevem krevních skupin, předešel ho vídeňský patolog Landsteiner, který ovšem popsal jen tři, a krátce nato další dva lékaři objevili čtvrtou skupinu. Jánského úspěch to poněkud znejišťuje, i když o Landsteinerově práci nevěděl.

Ale vědecký svět mu po letech přece jen přiznal prvenství za to, že krevní skupiny na rozdíl od svých konkurentů velmi přesně klasifikoval a právě on tak rozluštil tajemství krve a zákonitosti transfuzí.

Jan Janský po prozkoumání krevních skupin už další výzkum věnoval jen psychiatrii a neurologii. Za 1. světové války se snažil svůj objev využít na záchranu raněných vojáků, ale nedošlo k tomu. Přesto dárcovství krve vždy propagoval a dobrovolníkům se dnes uděluje plaketa s jeho jménem.

TAJEMNÁ ENERGIE STROMŮ

JEŘÁB OBECNÝ - *na břicho*

Tento strom je obecně známý spíš jako jeřabina. Zatímco ptáci mohou jeho plody zobat bez úhony, pro nás jsou syrové bobule nestravitelné. V teplém stavu se ale mohou stát výbornou vitamínovou dávkou (např. jako kompot nebo povidla). Listy jsou zase léčivem v bylinkářství.

Recept:

Při průjmu - 2 lžičky sušených listů zalijte 150 ml vařící vody. Nechte louhovat asi 10 minut, poté přecedte. Pijte několikrát denně šálek nálevu.

VLAŠSKÝ OŘECH - *posiluje srdce*

Nejenom ořechy, ale i listy mají něco do sebe. Jsou antidiabetické a pročistí krev.

Recept:

1 lžičku natrhaných listů zalijte 150 ml vroucí vody. Po 10 minutách přecedte. Čaj osladte medem, protože listy obsahují hodně hořčin. Jednodušší a taky chutnější je přímo mlsat ořechy. Pro lepší hladinu cholesterolu a pro silné srdce: 5 vlašských ořechů denně. Nesolené, bez příchuti. Jen přírodní.

RECEPTÁŘ

VÝBORNÁ A JEDNODUCHÁ VÁNOČKA

Přísady:

600 g hladké mouky, 140 g cukru, 1/4 l mléka, 30 g droždí (klidně tak 3/4 kostičky), 2 vejce (jedno na potření), 120 g Hery, hrst rozinek předem namočených v rumu, lžička soli a sekané mandle, špetka muškátového květu a lžička nastrohané citrónové kůry.

Postup:

Vypracujeme klasické kynuté těsto. Z cukru, droždí a trošky mléka necháme vzejít kvásek (v hrnečku rozetřeme droždí s cukrem do tekuta, přidáme trošku teplého mléka a necháme v teple vzejít, stačí chvilinka, uvidíte, jak nabyde).

Ten zapracujeme do mouky s 1 vajíčkem, vlažným mlékem, zbytkem cukru, rozpuštěnou Herou a troškou rumu. Přidáme citrónovou kůru, špetku muškátového květu, sůl a nakonec rozinky, co byly předem v rumu namočené. Těsto vymícháváme tak dlouho, aby se nelepilo na stěny, a případně dle potřeby ještě přisypáváme mouku, je-li těsto řídké, nebo mléko, je-li naopak tuhé. Jakmile bude tuhé při zadělání, byl by pak tuhý i výsledek, takže na to pozor, musí být tak akorát, když pak do těsta píchnete na zkoušku, musí se zase zpět krásně zacelit. Jakmile je těsto propracované, necháme ho vykynout.

Po vykynutí si těsto rozdělíme na 9 stejných částí, potom rozdělíme na 4, 3 a 2 díly. Ze všech vypracujeme dlouhé válečky, které postupně propleteme. Nejprve ze 4, pak 3 a nakonec 2 dílů (viz obrázek). Vánočku potřeme rozšlehaným vajíčkem a posypeme plátky mandlí. Pečeme zhruba 45 minut v troubě asi na 150 -160°C.

Pokud chceme, aby nám vánočka „nesjela“, vypomůžeme si špejlemi. Je to jednoduchý a laciný recept a přitom má vánočka výbornou chuť. Určitě vyzkoušejte!

KALENDÁŘ – PROSINEC

Prosinec je podle gregoriánského kalendáře dvanáctý a poslední měsíc v roce. Má 31 dní.

Prosinec začíná stejným dnem v týdnu jako září.

21. prosince nebo 22. prosince je zimní slunovrat. V tento den je na severní polokouli nejkratší den v roce. Noc je nejdelší.

V církevním kalendáři, podle toho, na který den připadá Štědrý den, začíná poslední neděle v listopadu nebo první neděle prosince advent. Název pochází od slova „prosiněti“ (problesknout), což značí, že se jedná o měsíc, kdy slunce už jen občas prosvítne (probleskne) mezi mraky. Název měsíce může být též odvozen od slova siný (modravý, šedivý), či od slova prase, jelikož tento měsíc je obvyklým časem zabíjaček.

- 27. 11. 1. neděle adventní
- 1. 12. Světový den boje proti AIDS
- 3. 12. Mezinárodní den zdravotně postižených
- 4. 12. sv. Barbora, 2. neděle adventní
- 6. 12. sv. Mikuláš
- 8. 12. Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu
- 10. 12. Den lidských práv
- 11. 12. Mezinárodní den hor, 3. neděle adventní
- 13. 12. sv. Lucie (Světluše)
- 18. 12. 4. neděle adventní
- 20. 12. Mezinárodní den lidské solidarity
- 24. 12. Štědrý den
- 25. 12. Slavnost Narození Páně (Boží hod vánoční)
- 26. 12. Svátek sv. Štěpána (2. svátek vánoční)
- 30. 12. Svátek Svaté rodiny
- 31. 12. sv. Silvestr

Zdroj: WIKIPEDIE

CVIČTE SI SVŮJ MOZEK

Doplňte druhou část známých přísloví.

- My o vlku a.....
- Nevědomost hříchu.....
- Jez do polosyta.....
- S poctivostí.....
- Polévka je grunt.....
- Podle sebe.....
- Méně někdy znamená.....
- Těžko na cvičišti.....
- Před heřmánkem smekni, před bezinkou.....
- Kde se pivo vaří.....
- Kdo se moc ptá.....
- Všechno jde.....
- Všeho moc škodí.....
- Jeden za osmnáct.....
- Jak k jídlu.....
- Když dva dělají totéž.....

PŘÍBĚHY ČTENÁŘŮ

VÁNOČNÍ STROMEČEK

Tuhle vánoční příhodu znám jen z vyprávění mojí maminky, protože se udála velmi dávno, kdy jsem byla ještě hodně malé robátko, tak asi dva roky staré. Bydleli jsme tenkrát v maličkém bytě ve Vysočanech (část Prahy) nedaleko tratě. Na vycházky jsme chodili přes šraňky (závory) a těch jsem se já strašně bála. Museli mě vzít vždycky do náruče a za mého pláče a křiku rychle přeběhnout na druhou stranu. Nikdo nevěděl, odkud můj velký strach přišel, ale přesto mi vlastně tehdy o vánocích zachránil.

Šli jsme nakupovat vánoční stromeček. Tatínek, maminka a já, zabalená v plyšovém kabátku, který měly v té době všechny dětičky stejný nebo podobný. Rodiče mě hlídali bedlivě, a tak po vybrání krásného a velkého stromku mi nakázali, abych se od nich nehnula a držela se pevně svázaného stromečku. Stromek byl veliký a já malinká, a takových dětí v kožíšku tam bylo spousta. A tak se stalo, že jsem se chytla jiného stromečku a toho našeho se zase čapnul jiný vykulený capart. Tenkrát býval na trhu se stromky velký zmatek a každý spěchal, aby už byl se svým úlovkem pryč. Moji rodičové tedy odpochovali s cizím dítkem, čehož si asi ani nevšimli, jelikož mě nesháněli. A já se držela zuby nehty celá vystrašená stromečku úplně jiných rodičů, kteří ze mě viděli jen nožičky a kousíček kožíšku a já je asi neviděla vůbec a odváděli si mě k sobě domů.

Naštěstí vedla jejich cesta přes ony pověstné šraňky. Tam jsem spustila takový ryk, že se vyděšení konečně podívali, koho si to vedou domů. Plakala jsem moc, nejen kvůli hrozným závorám, ale taky proto, že na mě zírala úplně jiná maminka a tatínek. Vyděšení byli i oni, protože jim došlo, že jejich dítě je taky fuč.

No, dopadlo to tenkrát dobře. Můj křik upoutal pozornost širokého okolí a tedy i mých rodičů, kteří maširovali se stromkem a cizím capartem nedaleko. Došlo tedy k výměně dítek za pravé a vlastní, slzičky byly osušeny a všichni jsme se vydali šťastni zpátky domů.

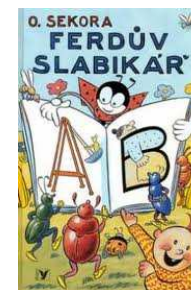
HISTORIE

Dokončení.

Poupata - čítanka malých, první barevně ilustrovaný slabikář vyšel v roce 1913. Autorem byl Josef Kožíšek. Děti se z něj učily až do roku 1948 a některé básničky a říkadla žijí dodnes (*Vařila myška kašičku, Polámal se mraveneček, Běží liška k Táboru ...*).

České slabikáře prvních desetiletí 20. století většinou vynikaly jasností, jednoduchostí i chytrostí a snažily se kromě svého základního poslání směřovat děti k mravním hodnotám, vlastenectví a úctě k rodině. Po roce 1948 začaly být výrazně poplatné režimu a tomu odpovídala i kvalita textů a témata použitých ilustrací.

S autory slabikářů spolupracovali oblíbení malíři - např. Mikoláš Aleš, Adolf Kašpar, *Ferdův slabikář* (1939) je dílo Ondřeje Sekory. Od roku 1962 provázela děti *Živá abeceda* ilustrátorů Antonína Pospíšila a Václava Junka. Velmi dlouho vydržel žákům *Slabikář ABC* s obrázky Oty Janečka, podle nějž se učilo od roku 1975 až do roku 1990, kdy vyšel velmi zdařilý *Slabikář* Jiřího Žáčka a oblíbené ilustrátorky Heleny Zmatlíkové. U dětí uspěl i dvoudílný *Český slabikář* básníka Pavla Šruta a Hany Mikulencové (1993).

„Základních knih života“ je v současné době na trhu řada. Jsou upovídanější a náročnější než ty předchozí, protože spousta dětí umí číst ještě před nástupem do školy. K mání je i slabikář celý postavený na příběhu, což je lákavý způsob, jak se naučit číst. My, dříve narození, si pamatujeme, že spokojený domov dělají táta, máma a plná mísa masa. Mleté maso bylo na prvních stránkách všech starších slabikářů a spolu s ním Míla, Ela a taky

Ola. Dnes už se téměř nemele, doma často chybí táta, děti mají jiná jména a v době počítačů uznávají odlišné hodnoty. Svět se změnil. Třeba si zanedlouho přeslabikují, že Nela má mobil, Pavla pije kolu a Kuba je borec.

ADVENT

Advent je začátek liturgického roku a přípravou na Vánoce. V teologickém smyslu se advent vyznačuje dvojím očekáváním – slavnosti narození Ježíše Krista a jeho druhého příchodu na konce času.

Advent začíná 1. nedělí adventní, tedy nedělí mezi 27. listopadem a 3. prosincem. Konec adventu pak představuje západ slunce Štědrého večera.

Liturgickou barvou je fialová.

Advent je také dobou ztišení a zklidnění. Odpovídá to životnímu stylu našich předků za dlouhých prosincových nocí.

Dnes je však advent komerčně využíván, a proto o něm jako o době ztišení lze mluvit jen v prostředí křesťanských tradic.

Výrazným symbolem adventu je adventní věnec ozdobený čtyřmi svícemi podle počtu adventních nedělí.

V současnosti se jednotlivé adventní neděle označují jako železná, bronzová, stříbrná a zlatá. Toto označení je čistě komerční a nemá nic společného s křesťanskou tradicí. Cílem tohoto označení je pouze povzbudit komerční pojetí Vánoc a podpořit zákazníky v nakupování vánočních dáreků a potravin.

Zdroj: wikipedie

HUMOR LÉČÍ

Baví se tři ženy, co daly manželům k vánocům. „Koupila jsem manželovi věc, co udělá stovku za 10 sekund – je to Honda.“ – „Já mu koupila věc, co udělá stovku za 5 sekund – je to Porsche!“ – Třetí je triumfuje: „Já mu koupila věc, co udělá 200 za sekundu – je to osobní váha!“

AKTUÁLNĚ

Od lednové splátky roku 2012 se zvýší všechny důchody z českého důchodového systému – řádné i předčasné důchody starobní, důchody pro invalidu prvního, druhého i třetího stupně, vdovské, vdovecké a sirotčí důchody. V září o tom rozhodla vláda nařízením č. 286/2011 Sb.

Základní výměra důchodu, která je společná pro všechny druhy důchodů, se zvýší z 2 230 Kč měsíčně na 2 270 Kč (o 40 Kč). Procentní výměra důchodu, která je individuální a zjednodušeně řečeno závisí na výši příjmů a dotacích důchodového pojištění, vzroste o 1,6 procenta. Navýšení procentní výměry se týká všech důchodů přiznaných před 1. lednem.

Příklad valorizace starobního důchodu:

Pobírá-li v roce 2011 důchodce starobní důchod například 10 771 Kč, tvoří ho základní výměra 2 230 Kč a procentní výměra 8 541 Kč. Od lednové splátky důchodu v roce 2012 se základní výměra zvýší o 1,6 procenta, tj. o 137 Kč na 8 678 Kč (částka zvýšení se vždy zaokrouhluje na celé koruny směrem nahoru). Důchod vzroste celkem o 177 Kč. Po valorizaci tak bude náležet starobní důchod ve výši 10 948 Kč měsíčně.

Důchody se zvyšují automaticky, o úpravu se tedy nežadá. Všichni poživatelé důchodů obdrží oznámení o zvýšení důchodových dávek.

Zdroj: ČSSZ

Prezident podepsal soubor zákonů, které jsou součástí vládní reformy ve zdravotnictví a sociální oblasti.

Změny, se kterými počítají zákony o zdravotních službách začnou platit od 1. dubna 2012. První dopady reformy ale pocítí na svých peněženkách pacienti už od 1. prosince, kdy jim stoupnou poplatky za den v nemocnici z 60 na 100 korun. Od 1. ledna ale naopak budou platit 30 korun za recept, ne jako dosud za položku na receptu.

Zdroj: www.ZDN.cz

CHARITNÍ DOBROČINNÝ BAZÁREK

10 . 12 .

vás zveme na
faru na IV. ročník
VÁNOČNÍHO CHARITNÍHO
DOBROČINNÉHO BAZÁRKU.

Bazárek je to místo,
kde si ceny určujete sami,
kde máte možnost pořídit originální
nebo chybějící dárky, kde můžete udělat
dobrý skutek. Je to místo, kde jsou věci, které
mají historii a které
mohou pomoci. Pomoci
můžete ale i vy! Přispějte prosíme!

Do vánočního bazaru můžete přispět nejrůznějšími
drobnými poklady, ale i
praktickými a hodnotnými
věcmi, které vám třeba již doma

překázejí. Kdo chcete věnovat např. hračky,
nádobí, CD, časopisy, šperky, bytové doplňky nebo jiné
předměty podle vlastní fantazie (ne oblečení, obuv a knihy!),
a přispět tak na činnost
charity, máte možnost! Z výtěžku

minulého ročníku bylo zakoupeno elektrické polohovací lůžko pro naši
půjčovnu zdravotních pomůcek. Akce se může uskutečnit pouze za vaší
podpory a díky vaší štědrosti. Proto nebuďte lhostejní
a navštivte nás ve středisku pečovatelské služby na faře se svým
příspěvkem. Zde budeme
shromažďovat dary všech příznivců.

Na stejném místě, v sobotu 10. 12. 2011,
si pak od 13.00 do 17.00 hodin budete moci za dobrovolný
příspěvek zakoupit něco , co vám doma schází.

**Pomáháte ostatním ?
Jestli je vaše odpověď
ne, tak vám nabízíme
jednu z posledních
možností tohoto roku
jak to napravit .**

Tato akce je podporována

KDO BYL SKUTEČNÝ SVATÝ MIKULÁŠ

V předvečer svého svátku navštěvuje v doprovodu čertů a anděla většinu našich domácností s malými dětmi a nosí jim dárky. Na hlavě mívá vysokou biskupskou čepici, tvář mu zdobí dlouhý bílý vous a v ruce třímá zlatou berlu. To je Mikuláš, jak ho známe ze svého dětství.

Kdo byl ale skutečný Mikuláš? Abychom se o něm mohli něco dozvědět, musíme se vypravit o sedmáct století zpět do doby, kdy byli křesťané pronásledováni a Římská říše se pomalu propadala do stále hlubší krize. Mikuláš (Nicolaos, Mikuláš z Myry), pozdější biskup a světec, žil koncem 3. a na počátku 4. století. Narodil se pravděpodobně mezi roky 270 a 286 v maloasijské Pataře v Lykii jako jediný syn bohatých křesťanských rodičů. Jediná informace, která je k jeho osobě historicky doložena, je ta, že se kolem roku 300, v mladém věku, (poté, co vykonal pouť do Svaté země), stal biskupem v lykijském městě Myře (dnešní Demre v Turecku). Údajně to bylo tak, že po smrti zdejšího biskupa se měl jeho nástupcem stát ten, kdo následujícího rána jako první vstoupí do chrámu. Byl jím právě Mikuláš, který hned poté, co jej přivezla loď z Palestiny, zamířil do kostela.

Za vlády římského císaře Gaia Galeria Valeria Maximina (vládl v letech 293-311) pokračovalo další vlnou pronásledování křesťanů – také Mikuláš byl zajat, několik let žalářován a mučen. Později, za vlády Konstantina Velikého, kdy bylo křesťanství zrovnoprávněno tzv. milánským ediktem s ostatními náboženstvími, se vrátil zpět do Myry. Údajně se zasloužil o propuštění tří měšťanů, neprávem obviněných z účasti na protistátní vzpouře ve Frýgii. V roce 325 se účastnil jednání slavného 1. nikajského koncilu zaměřeného proti ariánství. Byl to historicky první ekumenický koncil – shromáždění biskupů křesťanské církve. Na sněm přijeli biskupové především z

ŠTĚDROVEČERNÍ TABULE

východní poloviny Římské říše. Mikuláš zde prý bouřlivě obhajoval existenci Nejsvětější trojice. Měl také vykonat pouť do Říma. Zemřel 6. prosince v Myře mezi lety 345 a 352.

Podle legend se Mikuláš v mládí dozvěděl o jednom svém zchudlém sousedovi, jehož dcerám hrozilo, že skončí jako prostitutky, protože jim nemohl dát věno. Proto tajně v noci třikrát za sebou hodil do chudásova domu měšce s penězi – část svého zděděného jmění. Mezi křesťany se pak rozšířilo, že Mikuláš rozdál svůj majetek a začali jej uctívat jako váženou osobu. Legendisté přičítají Mikulášovi i to, že přivedl k životu tři chlapce, které nechal jakýsi zlý hostinský rozsekat a naložit do kádě se solí. Kromě toho měl obyvatelům Myry pomoci v době hladomoru tím, že zázračně rozmnožil bochníky chleba. Ke konci života podnikl cestu do Říma – při zpáteční cestě se prý zastavil v Bari (hlavním městě Apulie), kde nějaký čas pobýval a kde díky své pozornosti zachránil život několika námořníkům.

Kult sv. Mikuláše se začal šířit zhruba dvě století po jeho smrti – oblíbený byl zejména v řecké církvi, později i ve slovanských zemích. V Německu se začal uctívat v 10. století v Porýní (podporovala ho císařovna byzantského původu Theofanu, manželka Oty II.). Už tehdy tu vznikl zvyk, podle kterého Mikuláš navštěvuje a obdarovává děti. Na Východě je dodnes sv. Mikuláš nejvíce uctívaným svatým po Panně Marii.

Zkomolením jména sv. Mikuláše, kterému holandský přistěhovalci v Americe říkali Sinter Klaas, vzniklo jeho „americké“ jméno Santa Claus. Nejdřív tu nosil dárky 5. prosince jako u nás, časem se jeho nadílka přesunula na Štědrý den. Měnila se i jeho podoba – ještě na počátku 19. století si ho lidé představovali jako drobného mužíka v kožšinovém obleku, který jezdil na saních tažených sobem. V roce 1931 se Santa Claus stal hlavním motivem reklamní kampaně firmy Coca-Cola – tehdy dostal svou dnešní podobu. Naštěstí mikulášská nadílka 5. prosince odolala, ale v mnoha českých domácnostech dnes o vánočních svátcích najdete spíš „santaclausovské“ atributy (červená čepička s bílou bambulí) než klasické jesličky s Ježíškem. A to je velká škoda.

Jídla na štědrovečerní tabuli muselo být tolik, aby se všichni nasýtli a ještě zbylo, neboť podle lidové víry to bylo zárukou hojnosti v příštím roce. Lidé se také snažili, aby byly na stole co nejrozmanitější pokrmy – od masa a pečiva přes ovoce, sladkosti, nápoje až po nepostradatelný chléb. Část pokrmů ze štědrovečerní tabule se dávala dobytku, kladla se ke kořenům stromů do zahrady a sypala se do studně. Ohlas prastaré oběti měl vyjadřovat vzájemnost osudů celého hospodářství a současně byl přáním zdaru v příštím roce.

Staročeská rybí polévka – vzala se očištěná rybí hlava, dále ocas a vnitřnosti. Vše se dobře povařilo, procedilo, zahustilo světlou jíškou a přidala se osmažená zelenina. Do hotové polévky se sypala na drobno nakrájená osmažená houska.

Ryba na černo – způsob úpravy se sladkou omáčkou.

Vánoční kuba – v hrnci se uvařily vyprané krupky, ve druhém se udusily na másle a cibulce sušené houby. Obsah obou hrnců se promíchal, přidala se sůl, pepř, majoránka, česnek a někdy se také přidávala vepřová krev. Promíchaná směs se dala na vymaštěný pekáč a upekla se v troubě.

Povidlová omáčka – do hrnce s půllitrem horké vody se dala lžice žluté jíšky a přidalo se tolik švestkových povidel, aby omáčka byla hustá. Na dochucení se přidala trocha skořice, citrónové kůry a lžička rumu. Vše se nechalo přejít varem.

Jahelník – spaří se dva díly jahel a jeden díl rýže, dobře se promíchají, k tomu se přidají sušené švestky, nakrájená jablka a omastek, podle chuti se přisolí či prosladí. Vše se důkladně promíchá, vloží se do vymaštěné formy a zalije mlékem, potom se jahelník peče v troubě.

Pučálka – celý neloupaný hrách se namočil do slané vody a nechal se nabobtnat. Potom se rozestřel na teplém místě a nechal se dva až tři dny klíčit. Potom se buď na sucho nebo na omastku upražil a podle chuti buď osladil medem nebo osolil a opepřil.

Zdroj: Církevní rok a lidové obyčeje